

UKRAINIAN LABOR NEWS

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей".

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ПІД РОЗВАГУ РОБІТНИКАМ І ФАРМЕРАМ.

В цій числі "Українських Робітничих Вістей" розпочали ми друкувати лист д-ра Осипа Назарука до його шефа д-ра Євгена Петрушевича у Відні.

Як відомо, "правительство" Петрушевича вислало було до Канади Назарука, щоб він збирав тут від легковірних людей гроші.

Ми завжди писали в нашій газеті, що гроші, які збирає Назарук чи котрий инший "патріотичний" долярохап, не йдуть на ніяке визволення Галичини.

Та Назарук і "патріоти" вперто твердили, що вони збирають гроші не лише на "дипломатичну боротьбу" Петрушевича у Відні, але й на "активну революційну боротьбу" в самій Галичині.

Тимчасом лист Назарука до Петрушевича наочно показує, що зібрані Назаруком в Канаді гроші пішли до кишені Петрушевича і його братів.

"Мало того, коли представництво зажадало доказів, що край одержує одну третину, аби мати чим виказатися тут для побивання противників Уряду, котрі твердили прилюдно, що край не одержує нічого, — прислано представництву в Канаді через представництво у Вашингтоні відпис двох посвідок з дати: Прага, 14. лютого 1923, одну з підписом д-ра Селезінки, другу з підписом п. Ів. Рудницького, з котрих виходить виразно, що крім 1.000 доларів на противиборчу акцію й 800 доларів, переданих "впрод" (кому? — не написано), край нічого більше не одержав, бо інші позиції тих квітів уже своїм титулом вказують, що край тих грошей не бачив, чи могли ми ті квіти показувати кому?"

Ось так Назарук підтверджує в своїм листі те, що ми давно говорили. Коротко кажучи, він признає, що зібрані ним в Канаді гроші не пішли на ніяку боротьбу за визвіл Галичини, але опинилися в кишенях панів Петрушевичів та Костів Левицьких.

Ми це приїдемо до інших фактів, сконстатованих Назаруком в своїм листі до Петрушевича, а тепер скажемо лише оце. Як ми вже писали в нашій газеті і як потверджує в своїм листі самий Назарук, він зберігав частину зібраних грошей і не хоче вислати їх Петрушевичу.

Так отже Назарук не хоче вислати грошей чортюві, але готовий вислати їх дітям. Бо Петрушевич хоч і бив покдоні антанті і став вже цілковитим банкрутом, то на явну угоду з Поляками це не пішов.

Та на цій же не кінце "патріотичної" трагікомедії. Після скандалів зі збіркою Назарука "патріоти" даліше думають витуманювати гроші від легковірних українських переселенців в Канаді.

"Український Прапор" з 10. листопада і львівське "Діло" з 21. листопада. Ось що пише про це "Діло".

"П. В. Біберович, б. керманк пресової агенції гал. Уряду і б. співробітник органу полк. В. Вишваного "Соборна Україна" на днях виїжджає до Канади, щоб там заступити місце п. д-ра О. Назарука, який ще 2. жовтня ц. р. зложив повноваження, одержані від гал. Уряду".

Українські фермери і робітники удостоються мати ще одного представника "галицького Уряду", — того "уряду", котрому рачію існування відбирає і сам Назарук і трудовики у Львові.

ЛИСТ НАЗАРУКА ДО ПЕТРУШЕВИЧА.

(Віднос.)

Вінніпег, Манітоба, Канада, 1. 8. 1923.

Високоповажаний Пане Президенте!

Перед двома днями вернувся я з віз у Бритійській Колумбії, Альберті й Манітобі й почувся до приємного обовязку широк подякувати Вп. П. Президенту за велике признання моєї праці в Вашім письмі з 8. мая 1923.

В справі висилки решти зібраних тут грошей погляд мій такий:

Як відомо Вп. П. Президенту, д-р Кость Левицький, як шеф уряду заграничних справ, написав уже дня 28. жовтня 1922 акт від ч. 900/22, що я можу своїм підписом тільки "скріплювати" те, що п. проф. Боберський зарядити іменем представництва як його "управителя".

Здивований поведінням Уряду, котрий я свого часу виратував від смерті — сказав я собі: "добре, підписую постанову". Стану того, який викликав аномальний неспорядок, не міг змінити акт з дня 30. XI. 1922, бо в нім не дофено виразно постанову з 28. жовтня 1922, а хто знає д-ра К. Левицького, той рішучо признає, що цей чоловік миг кожної хвилі поклякати на те, що постанову з 28. XI. 1922 ні він, ні головний Уряд не цофують.

З хвилею, коли представництво довадалося про акт амбасадорів з 14. III. 1923, на основі якого не тяжко було предвидіти, що наступить у відношенні суспільности до Уряду, — вислало по м. акт ще 3.000 доларів, щоб у тяжкій хвилі мав Уряд якийсь гроші.

Ургенсі і просьби представництва про відповідні квіти збував д-р К. Левицький або загальними фразами, як напри: "до краю дає Високодостойний Пан Президент по змові навіть більше як одну третину" (акт 1106—822), або просто мовчав.

Уряд одержав уже дві треті зібраних тут грошей і не сповнів приречення, як видно з присланих посвідок і з відповідей. Якжеж Вп. П. Президент може тепер без грози краю домагатися, аби представництво вислало й останню третину грошей, за яку ми тут рудили публично своїм іменем, що ця третина йде до краю?

Що до предложеної мені участі в новім Уряді, то ніякої в ній участі взяти не можу, а це з трьох причин: 1. Вп. П. Президент не подбали в час про порозуміння бодай з одною Групою, так що тепер стоять буквально осамотнені, що доказує хочби полеміка урядового органу.

1. Вп. П. Президент не подбали в час про порозуміння бодай з одною Групою, так що тепер стоять буквально осамотнені, що доказує хочби полеміка урядового органу. Якжеж Вп. П. Президент може тепер без грози краю домагатися, аби представництво вислало й останню третину грошей, за яку ми тут рудили публично своїм іменем, що ця третина йде до краю?

навіть прилюдно, прямо нечуваного нападу д-ра К. Левицького в пресі на мене, на котрий то чоловік відважився без ніякого саідства, навіть без засягнення олімпі п. проф. Боберського. Чи можуть собі Вп. П. Президент представити, щоби пр. міністер заграничних справ Англії, Франції або Німеччини нападав в американській пресі на свого посла, не відхлїкавши його наперед?

Прикрість, яку тим зроблено мені, може рівнятися хіба — прикрості, яку тим заподіяно проф. Боберському, котрий миг уходити в очод моїх і читаючої публіки за інтриганта 1-ої класи. Якимсь чудом і дивом вороги переочили це безіприкладне інтєрвю д-ра К. Левицького і тільки цьому треба завдячити, що ми ще в листопаді 1922 з соромом не перервали нашої праці тут і що Уряд Вп. П. Президента не мав сильного скандалу в Канаді і Америці.

Згадую про це, щоб ми (хоч маємо доволі причини чути гіркість в устах) уважємо оправданним усунувати від усього роботи для рідного краю. Але старий Уряд політично не мисливий уже в очод усіх Груп українського народу до-той міри, що ми відіткнули одержавши розпорядок про замкнення позички: це писмо виратувало нас з незвичайно прикрого положення, викликаного не тільки обставинами, але й поведінням Уряду.

Взагалі прошу не думати, що ми (хоч маємо доволі причини чути гіркість в устах) уважємо оправданним усунувати від усього роботи для рідного краю. Але старий Уряд політично не мисливий уже в очод усіх Груп українського народу до-той міри, що ми відіткнули одержавши розпорядок про замкнення позички: це писмо виратувало нас з незвичайно прикрого положення, викликаного не тільки обставинами, але й поведінням Уряду.

Я І МІЙ СУСІД -- ОБИДВА МИ ФАРМЕРИ.

— Чому ти дурний? — Бо блідий. — А чому ти блідий? — Бо дурний. (Народна поговорка.)

Взяв я в кума "Український Голос" і на останній сторони прочав тихцем читати знамениту одіссею новинку. Певно, що кум — вже не одному — нею хвалився, коли ще й олівець зазначив.

А мені, поправді сказати, чомусь встидно той "Голос" читати в голос. Та вже коли кум хоче, треба вполити його волю.

Потім, коли я вже читав, і з під лоба поглядавав на кума, я бачив, як він облизувався, та крутив задком при деяких висловах.

Ось що я там вчитав: ВЕЧЕРА ДІЛ УКРАЇНСЬКИХ РЕДАКТОРІВ.

В п'ятницю вечер 5. жовтня заходив п. Ю. Сиротюка з Едмонтона, мали українські редактори в Вінніпегі спільну вечерю в готелі Форт Гері. Півраз вечері різні представники доміжнього департаменту рільництва представляли, скільки українські фермери трять на тім, що не використовують помочи і порад в напрямлі лішого фермерства та о скільки ліпше могло б бути, якби поступали після порад департаменту рільництва.

А що ж, уміємо ми? — Так-то воно так, але й не зовсім... Бо я миг і не піти з своєї хати. — Авжеж. Я миг також не ховатися до комори. Ви, куме, можете краще оправдати свою втечу від агента за свининець.

— Так-то воно так, але й не зовсім... Бо я миг і не піти з своєї хати. — Авжеж. Я миг також не ховатися до комори. Ви, куме, можете краще оправдати свою втечу від агента за свининець.

— Так-то воно так, але й не зовсім... Бо я миг і не піти з своєї хати. — Авжеж. Я миг також не ховатися до комори. Ви, куме, можете краще оправдати свою втечу від агента за свининець.

— Так-то воно так, але й не зовсім... Бо я миг і не піти з своєї хати. — Авжеж. Я миг також не ховатися до комори. Ви, куме, можете краще оправдати свою втечу від агента за свининець.

кий, бо не умієш фермерувати. — Вед, їх батьки були панями, вони даними вродилися, а ми з вами що?

— Ці пані такими самими големи вродилися на світ, як і ми. А зрештою між ними сиділи наші добродії, які вилетіли з під селянської стріхи і ще давно сводилися між фермерами за гальмуванням, як старці. А тепер вони вже "господарями вечері" в Форт Гері.

— Слухайте, куме, та-ж всі вченими не будемо, бо треба-ж комусь і свині пасти. Нам вже зовсім пізно лізти до науки. От коли-б хоч наші діти дечого навчилися.

— Та-ж так, так. Коли-б хоч наші діти дечого навчилися. Але хто їх навчить? Тоді, коли наші панічч сиділи в бурсі, вони кричали: давайте нам хліба, бараноль, м'яса і грошей, бо ми учимося для вашої користі.

— Не в відривати треба ім голови, але треба в ті дитячі голуби науки наїхати. — А все таки, ми повинні радити, що і серед наших людей є такі вчені, що разом з такими-високовченими панями заходять.

— Ви хочете сказати, що ми, повніні радити з того, що на своїх хлібах вивчили людей, які тепер поробились панськими бовтунами? — Якими бовтунами? — Та такими, як от між якими трапляються. Для нас вони бовтуни. Єсли-б вони не були бовтунами, то не бовталися-б з панями по готелях, а працювали серед нас, учині-б нас як фермерувати!

— Воно то може й так, але я знаю одно: вони не те пані, щоб панувати, а ми на те фермери, щоб фермерувати... — І нічого не мати — чи не так? — Та так виглядає. — "Виглядає", бо ми самі тогого хочем. Ех куме, куме!

— Дуже вам співати, як я ще й не обідав. — Ого! Ви-ж повинні бути ситі тим, що Свистун був господарем вечері в Форт Гері.

— Тату! Каман все обідати! Мама нема в дома, вони пішли до енти Палазкі! — гукала ку мово дівчинка. — Пліть, куме, обідати — сказав я. — Жинки нема в дома, то тепер ви будете "головою" хати.

— Попантєвай мій кум до хати, навіть "будуйте здорові" не сказав. Я дивився ще в слід свому кумови, як почув: — Та йди вже дождь той борщ, бо присяйбо викину свининами! — Це вже моя "глава" дому змідувалася надомною.

— Попантєвай мій кум до хати, навіть "будуйте здорові" не сказав. Я дивився ще в слід свому кумови, як почув: — Та йди вже дождь той борщ, бо присяйбо викину свининами! — Це вже моя "глава" дому змідувалася надомною.

— Попантєвай мій кум до хати, навіть "будуйте здорові" не сказав. Я дивився ще в слід свому кумови, як почув: — Та йди вже дождь той борщ, бо присяйбо викину свининами! — Це вже моя "глава" дому змідувалася надомною.

— Попантєвай мій кум до хати, навіть "будуйте здорові" не сказав. Я дивився ще в слід свому кумови, як почув: — Та йди вже дождь той борщ, бо присяйбо викину свининами! — Це вже моя "глава" дому змідувалася надомною.

— Попантєвай мій кум до хати, навіть "будуйте здорові" не сказав. Я дивився ще в слід свому кумови, як почув: — Та йди вже дождь той борщ, бо присяйбо викину свининами! — Це вже моя "глава" дому змідувалася надомною.